

τυρον πέρα τοῦ δέοντος, πέρα τοῦ συνήθους) Μακεδ. *Αὐτό τοῦ κουπάκ' βρουμάει ἀγνὸν παρῆς Σάμ.* 'Αγνὸν πέτρα εἶναι τὸ κλιθάρι (πλήρες λίθων) Σύμ. || Φρ. 'Αγνὸ χολή ἐκόπεν (μεγάλως ὠργίσθη) 'Αμισ. || 'Ασμ.

'Ανατολή ἐβρεξε νερό κ' ἢ 'ὕσι 'χνὸν χαλάζει

Κάρπ. β) 'Επιρρηματ. ἐντελῶς, καθ' ὁλοκληρίαν Μακεδ. (Κοζ.) Σάμ. Σύμ. Χίος: *Ψάρι ἀγνὸν τριγύλες Σύμ.* *Μυρίζ' ἀγνὸν σκουρδῆς Σάμ.* || 'Ασμ.

'Εκαμα τσαι τὴν κούνην του ἀγνὸν μαργαριτάρι Χίος

Κι τὰ καλιγουνσφύρια του ἀγνὸς μαργαριτάρι

Κοζ. γ) 'Επιρρηματ. πάντοτε, ἀκαταπαύστως Μακεδ. (Βελβ.): *'Αγνὸ ἔρχι.* 3) 'Ο ἐξ ἀγνῆς μετάξης Μακεδ. (Χαλκιδ.): *'Αγνὸς ἀλατζᾶς, ἀγνὸ φ'στιάφ', ἀγνὸ κίτρινου, κόκκ'νου ἀγνὸ (ὀλομέταξον ὕφασμα μετὰ ραβδώσεων κιτρίνων, ἐρυθρῶν). Συνών. ἀγνομέταξος.* 4) 'Επὶ τοῦ κλιθά-νου, ὁ κεκαθαρμένος ἀπὸ τῆς σποδιᾶς καὶ ἔτοιμος νὰ δεχθῇ τοὺς ἄρτους καὶ συνεκδοχικῶς ὁ πεπυρακτωμένος Κῶς.

5) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. ψωμί), ὁ σίτινος ἄρτος Κάρπ. Μακεδ. (Βελβ. κ. ἄ.): *'Εμεῖς ἀγνὸ τρώμε, μὰ ἀγνὸ δὲν τρώμε' σεῖς ἀγνὸ δὲν τρώτε, μ' ἀγνὸ τρώτε (λογοπ. ἐκ τῆς διττῆς σημασίας τοῦ ἀγνὸ, σίτινος ἄρτος καὶ πάντοτε) Μακεδ. Συνών. καθάρεσις, δι' ὃ ἰδ. καθάρεσις.* 6) 'Επὶ ἰχθύων, ὁ ἄνευ λίπους Βιθυν.: *Γούλο τὸ ψάρι ἀγνὸ εἶναι.* β) Συνεκδ. ἄταχος, λυπρὸς Θράκ. (Βιζ.): *'Αγνὸ χωράφι.*

ἀγνός ἐπίθ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. κ. ἄ. ἀγνὸς Κρήτ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. *ἀγανός* κατὰ τὸν νόμον τοῦ PKretschmer ἐν Glotta 1 (1909) 36 κέξ. *'Αγανὰ* κατὰ PBelon ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν χυδαίων ὄστρεά τινα *τριδάκνα* ὀνομαζόμενα. Ἰδ. Κορ. ἐν ἐκδ. Ξενοκρ. κ. Γαλην. 144. 'Επειδὴ ἡ σάρξ τῶν ὀστρέων καὶ μαλακίων εἶναι μαλακή, ὠνομάσθησαν ταῦτα *ἀγανὰ* καθὰ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων *μαλάκια*. Πβ. Πίνδ. Πυθ. 2,8 «ἀγαναῖσιν ἐν | χερσὶ» καὶ Σουῖδ. ἐν λ. *ἀγανον* «ἀγανός... κηρός». 'Ο τύπ. ἀγνὸς κατὰ τὰ εἰς -ὸς ἐπίθετα, καθὰ μακρός - μακρὸς κττ.

1) 'Απαλός, μαλακός, τρυφερός, ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ νηπίου, τῶν νεαρῶν βλαστῶν, τῶν ἀνθέων κττ. Κρήτ.: *'Αγνὰ 'ν' τὰ χέρια σου.* 2) Οὐδ. πληθ. ἀγνὰ ὡς οὐσ., τὰ μαλάκια Κρήτ. Κύθηρ. Συνών. ἀγνικά.

3) 'Επὶ ἰχθύος, ὁ ἄνευ λεπίων Κεφαλλ.: *'Η παλαμύδα εἶναι ἀγνὸ.*

ἀγνος ὁ, Ἡπ. (Κεστόρ.) Κέρκ. ἀγνες Σκῦρ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀγνος.

Τὸ φυτὸν ἀγνος ἢ κοινὴ (vitex agnus - castus) τῆς τάξεως τῶν ἱεροβοτανωδῶν (verbenaceae). Συνών. ἀγνέα, καναπίτσα, λυγαρῆς, λυγῆς. Ἰδ. ΠΓεννάδ. 5.

ἀγνότη ἢ, Λέσβ. κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀγνότης.

'Αγνότης, καθαρότης: 'Ασμ.

'Οση ἀσπράδα ἔλειψε ἀπὸ τὴν ἐμορφιά σου, ἀγνότη σοῦ τὴν ἔπλασε ὁ Θεὸς μέσ' 'ς τὴ γαρδιά σου.

ἀγνοφάγος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγνόφαγους Λέσβ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγνός καὶ τοῦ -φάγος, ὃ ἐκ τοῦ ἔφαγα ἀορ. τοῦ ρ. τρώγω. Πβ. ἀγνομασῶ.

1) 'Ο ὀλιγοφάγος. 2) 'Ο ἐκλεκτικὸς περὶ τὰ ἐδέσματα, ὁ μὴ ἐσθίων τὸ προστυχόν.

ἀγντᾶς ὁ, Ἀθῆν. Θράκ. ('Αδριανούπ.) Προπ. (Πάνορμ.) *ἀγτᾶς* Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. Προπ. (Κύζ.) *ἀγτᾶς* Ἡπ. Θεσσ.

Τὸ Τουρκ. *agda*.

1) Σιρόπιον λίαν πεπυκνωμένον διὰ τοῦ βρασμοῦ πρὸς παρασκευὴν τοῦ χαλβᾶ Ἀθῆν. 2) Γλεῦκος πηχθὲν διὰ τοῦ βρασμοῦ, σίραιον ἱκανῶς πυκνὸν Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. ('Αδριανούπ. Μάδυτ.) Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) 3) Μείγμα σιροπίου καὶ λεμονίου ὡς καλλυντικὸν τοῦ προσώπου Ἰμβρ. κ. ἄ.

ἀγντώνω Ἰων. (Σμύρν.) κ. ἄ. ἀγδώνω Πελοπν. (Τρίπ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγντᾶς.

'Επὶ σιροπίου πέρα τοῦ δέοντος βρασθέντος καὶ ἀποκτήσαντος γεῦσιν πικρίζουσιν ἐνθ' ἄν.: *'Εβρασσε πολὺ τὸ γλυκὸ καὶ ἀγδωσε Τρίπ.*

ἀγνωθία ἢ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγνωθος.

'Ασυνεσία, ἀπερισκεψία, μωρία. Συνών. ἀγνωσία 1.

ἀγνωθος ἐπίθ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Πόντ. (Τραπ.) ἀνέγνωθος Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γνώθω.

1) Παθ. ὃν δὲν γνωρίζει τις, ἀγνωστος Πελοπν. (Λακων.): *'Εμπήκα σὲ μὰ ἐκκλησιὰ ἀγνωθη.* Συνών. ἀγνώριμος 2, ἀγνωρος Α 2, ἀγνωστος Α 1. 2) Ἐνεργ. αὐτὸς ποῦ δὲν γνώθει, ἀλόγιστος, ἀνόητος Εὐβ. (Κάρυστ.) Πόντ. (Τραπ.): *'Ο ἀγνωθον ἀνθρωπον λείπει τὸν λόγον καὶ 'κ' ἐγροικᾷ ποῦ θὰ πάη Τραπ.* Συνών. ἀγνωμος 1, ἀγνωστος Β 1. 3) Ἀμαθὴς Πελοπν. (Καλάβρυτ.): *Καὶ τώρα οἱ πλέον ἀγνωθοὶ ἀπὸ λόγου σας ἤρθαν καὶ ἐπροσκύνησαν εἰς τὸν ἀφέντη μας Καλάβρυτ. (ἐξ ἐγγράφου).*

ἀγνωμα ἐπίρρ. Κρήτ. ἀνέγνωμα Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγνωμος.

1) Ἄνευ γνώμης, ἀκουσίως Πελοπν. (Λακων.): *'Ανέγνωμά του τὸ ἔκαμε* || 'Ασμ.

Γκίτα, νὰ πάης 'ς τὸ καλὸ ἀνέγνωμά μου καὶ σταναιῶς (μοιρολ.) Συνών. ἀβουλα 1, ἀβουλής, ἀγνωμάτιστα, ἀθέλα. β) Χωρὶς διαθέσιν, χωρὶς ὄρεξιν Πελοπν. (Μάν.): *'Ανέγνωμά μου πῆγα 'ς τὴ χαρὰ (εἰς τὸν γάμον).* Συνών. ἀνόρεχτα. 2) Ἀπερισκέπτως, ἀσκόπως Κρήτ. || 'Ασμ.

'Εξώδιασά τα ἀγνωμα σὲ μὲν ἀφοραδέρα.

ἀγνωμάτιστα ἐπίρρ. Σῦρ. ἀνεγνωμάτιστα Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγνωμάτιστος.

'Ανευ τῆς γνώμης τινός, χωρὶς νὰ συμβουλευθῇ τίς τινα: *Τὰ πῆρε ἀγνωμάτιστα τοῦ κυροῦ του.* Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγνωμα.

ἀγνωμάτιστος ἐπίθ. ἀμάρ. ἀνεγνωμάτιστος Σῦρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γνωματιστός γνωματίζω.

